

ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

5

Ἁγίου Ἰωάννου
τοῦ Χρυσοστόμου

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ
ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Πρόλογος

ΤΟ ΔΩΡΟ τῆς πίστεως εἶναι ἀνεκτίμητο. Ἀλίμονο σ' ὅποιον τό στερήθηκε. Ἡ ἀνεσιτιότητα καί ἡ ὀρφάνια θά ἐπηρεάζουν ἀδιάκοπα τίς ἐκδηλώσεις του, θά τραυματίζουν βαθιά τόν ψυχικό του κόσμο, θά τόν ἀπογυμνώνουν σταδιακά ἀπό καθετί τό ἀνώτερο καί θά τόν κατεβάζουν στό ἐπίπεδο τοῦ ἐξελιγμένου κτήνους, ἐκεῖ ἀκριβῶς πού τοποθετοῦν τόν ἄνθρωπο μέ τή μυωπία τους οἱ ὑλιστές, γιά νά πετύχουν ἔτσι τήν αὐτοδικαίωσή τους.

Ἡ ζωή τοῦ πιστοῦ εἶναι πλημμυρισμένη μέ φῶς. Μιά πανίσχυρη δύναμη τόν γεμίζει αἰσιοδοξία, εἰρήνη, ἐλπίδα, χαρά, βοηθώντας τον νά νικάει τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς, ν' ἀντιμετωπίζει ἥρωικά κι αὐτόν ἀκόμα τό θάνατο.

Βασική αἰτία τῆς ἀπιστίας εἶναι ἡ ζωή τῆς τρυφῆς καί τῆς ἁμαρτίας. Γιά τήν τρυφή εἶναι γραμμένο στήν Παλαιά Διαθήκη: «Ἐφαγε ὁ ἰσραηλιτικός λαός καί χόρτασε, καί κλώτσησε τό Θεό ὁ ἀγαπημένος. Πάχυνε, χόντρυνε, ἔγινε θρεφτάρι, καί ἐγκατέλειψε τό Θεό, τόν πλάστη του, καί ἀπομακρύνθηκε ἀπό τό Θεό, τόν σωτήρα του» (Δευτ. 32:15). Ὅσο γιά τήν ἁμαρτία, ὅλοι οἱ λαοί σ' ὄλες τίς ἐποχές κατανόησαν, ὅτι ὑψώνει τεῖχος ἀδιαπέραστο ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί τό Θεό.

Εἶναι ἐντελῶς ἀσυμβίβαστη ἡ σκοτεινὴ ζωὴ τῆς ἁμαρτίας μέ τὸ φῶς μιᾶς ζωντανῆς πίστεως στὸν παντεπὸπτη Θεό, πού «ἐτάζει καρδίας καὶ νεφρούς». Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τόσο δύσκολο τὸ πνευματικὸ ξαναζωντάνεμα μιᾶς πωρωμένης ψυχῆς. Καί γι' αὐτὸ δέν ἀρκοῦν οἱ «ἀποδεικτικοί» λόγοι τῆς ἀπολογητικῆς, ἀλλὰ χρειάζονται ὅπως δὴποτε ἡ θερμὴ προσευχὴ καὶ ἡ ἁγία ζωὴ τῶν χριστιανῶν, ὥστε μέ τῆ χάρη τοῦ Θεοῦ νά ἐπηρεάσουν ὄχι τόσο τὸ νοῦ ὅσο τὴν καρδιά τῶν ἀπίστων. Τά λόγια δέν ἀρκοῦν στό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε: «Γιὰ χάρη τους ἐγὼ ἀγιάζω τὸν ἑαυτό μου, ὥστε καὶ αὐτοὶ νά εἶναι ἀγιασμένοι, μέ τῆ βοήθεια τῆς ἀλήθειας» (Ἰω. 17:19).

Ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου «Πρὸς τε Ἰουδαίους καὶ Ἑλληνας ἀπόδειξις ὅτι ἐστὶ Θεὸς ὁ Χριστός» εἶναι συναρπαστικός. Ὁ θεοφώτιστος νοῦς τοῦ μεγάλου ἱεράρχη, μέ τῆ γνωστὴ διαλεκτικὴ του ἱκανότητα, πλέκει μιὰν ἀλυσίδα πειστικῶν ἐπιχειρημάτων, τά ὁποῖα στηρίζει στὴ θαυμαστὴ ἐξάπλωση τῆς πίστεως, παρά τούς σκληροὺς διωγμούς πού δέχθηκε ἀπὸ τά πρῶτα τῆς βήματα. Ἔτσι, κεντρικὸς ἄξονας τοῦ λόγου εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατακλείδα του ἡ αἰσιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον τῆς, πού ἐπαληθεύει σέ κάθε ἐποχὴ τὴν προφητεία τοῦ Κυρίου: «Καὶ δέν θά τὴν κατανικήσουν οἱ δυνάμεις τοῦ ἄδη» (Ματθ. 16:18).

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας

ΠΩΣ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεός; Στό βασικό αὐτό ἐρώτημα ἄς μὴν προσπαθήσουμε ν' ἀπαντήσουμε μέ τό ἐπιχείρημα τῆς δημιουργίας τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, γιατί ὁ ἄπιστος δέν θά τό παραδεχθεῖ. Ἐάν τοῦ ποῦμε ὅτι ἀνέστησε νεκρούς, θεράπευσε τυφλοῦς, ἔδιωξε δαιμόνια, οὔτε τότε θά συμφωνήσει. Ἐάν τοῦ ποῦμε ὅτι ὑποσχέθηκε ἀνάσταση νεκρῶν, βασιλεία οὐρανῶν καί ἀνέκφραστα ἀγαθά, τότε ὄχι μόνο δέν θά συμφωνήσει, ἀλλά καί θά γελάσει.

Πῶς λοιπόν θά τόν ὀδηγήσουμε στήν πίστη, καί μάλιστα ὅταν δέν εἶναι πνευματικά καλλιέργημένος; Ἀσφαλῶς μέ τό νά στηριχθοῦμε σέ ἀλήθειες, πού καί ἐμεῖς καί αὐτός παραδεχόμεστε χωρίς καμιάν ἀντίρρηση καί ἀμφιβολία.

Σέ ποιό λοιπόν σημεῖο συμφωνοῦμε μαζί του ἀπόλυτα; Στό ὅτι ὁ Χριστός φύτεψε τήν Ἐκκλησία. Ἐπ' αὐτό θά φανερώσουμε τή δύναμη καί θ'

ἀποδείξουμε τή θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Θά δοῦμε ὅτι εἶναι ἀδύνατο ν' ἀποτελεῖ ἀνθρώπινο ἔργο ἡ διάδοση τοῦ χριστιανισμοῦ σ' ὅλη τήν οἰκουμένη μέσα σέ τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Καί μάλιστα, ὅταν ἡ χριστιανική ἠθική προσκαλεῖ στήν ἀνώτερη ζωή ἀνθρώπους μέ κακές συνήθειες, δούλους τῆς ἀμαρτίας. Καί ὅμως, ὁ Κύριος κατόρθωσε νά ἐλευθερώσει ἀπ' ὅλα αὐτά ὄχι μόνο ἐμᾶς, μά ὁλόκληρο τό ἀνθρώπινο γένος.

Κι αὐτό τό κατόρθωσε χωρίς νά χρησιμοποιήσει ὄπλα, χωρίς νά ξοδέψει χρήματα, χωρίς νά κινητοποιήσει στρατούς, χωρίς νά προκαλέσει πολέμους. Τό κατόρθωσε ξεκινώντας μέ δώδεκα μόνο μαθητές, πού ἦταν ἄσημοι, ἀμόρφωτοι, φτωχοί, γυμνοί, ἄοπλοι...

Μέ τέτοιους ἀνθρώπους κατόρθωσε νά πείσει τά ἔθνη νά σκέφτονται σωστά, ὄχι μόνο γιά τήν παρούσα ζωή, ἀλλά καί γιά τή μέλλουσα. Μπόρεσε νά καταργήσει προγονικούς νόμους, νά ξεριζώσει ἀρχαίες συνήθειες καί νά φυτέψει νέες. Μπόρεσε ν' ἀποσπάσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν εὐκόλο τρόπο ζωῆς καί νά τόν ὀδηγήσει στό δύσκολο. Καί ὅλ' αὐτά τά κατόρθωσε, ἐνῶ ὅλοι Τόν πολεμοῦσαν, κι ἐνῶ ὁ ἴδιος εἶχε ὑπομείνει ἐξευτελιστική σταύρωση καί ταπεινωτικό θάνατο!

Ἀσφαλῶς δέν συμβαίνουν αὐτά στούς ἀνθρώπους. Μᾶλλον τά ἀντίθετα τούς συμβαίνουν. Ὅσο δηλαδή ζοῦν καί εὐδοκιμοῦν οἱ ἴδιοι, τό ἔργο τους προοδεύει. Ὅταν ὅμως πεθάνουν, καταστρέφεται μαζί τους ὅ,τι δημιούργησαν. Καί αὐτό

τό παθαίνουν ὄχι μόνο οἱ πλούσιοι οὔτε μόνο οἱ ἄρχοντες, ἀλλά καί οἱ κυβερνητές ἀκόμα. Γιατί καί οἱ νόμοι τους καταλύονται καί ἡ μνήμη τους σβήνει καί τ' ὄνομά τους ξεχνιέται καί οἱ ἔμπιστοι ἄνθρωποι τους παραγκωνίζονται.

Αὐτά συμβαίνουν σ' ἐκείνους, πού πρῶτα μ' ἓνα νεῦμα κυβερνοῦσαν λαούς καί ὀδηγοῦσαν στόν πόλεμο ὀλόκληρες στρατιές. Σ' ἐκείνους, πού καταδίκάζαν σέ θάνατο καί ἀνακαλοῦσαν ἐξόριστους.

Στόν Κύριο ὅμως ἔγινε ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Ὀλιβερή ἦταν ἡ κατάσταση τοῦ ἔργου Του πρὶν τῆ σταύρωση: Ὁ Ἰούδας Τόν πρόδωσε, ὁ Πέτρος Τόν ἀρνήθηκε, οἱ ὑπόλοιποι μαθητές ἔφυγαν, γιά νά σωθοῦν, καί πολλοί πιστοὶ Τόν ἐγκατέλειψαν. Μόνος ἔμεινε ἀνάμεσα στους ἐχθρούς. Ὅμως, μετὰ τῆ σφαγή καί τό θάνατο, γιά νά μάθεις ὅτι δέν ἦταν ἀπλὸς ἄνθρωπος ὁ Σταυρωμένος, ἔγιναν ὅλα λαμπρότερα, φαιδρότερα, ἐνδοξότερα.

Ὁ Πέτρος, ὁ κορυφαῖος ἀπόστολος, αὐτός πού πρὶν τῆ σταύρωση δέν ἄντεξε τὴν ἀπειλή μιᾶς ὑπηρετριούλας, ἀλλά, μετὰ ἀπό τόσες οὐράνιες διδασκαλίες καί τῆ συμμετοχὴ του στὰ θεῖα Μυστήρια, εἶπε ὅτι δέν γνωρίζει τόν Κύριο, αὐτός ὁ ἴδιος, μετὰ τῆ σταύρωση, Τόν κήρυξε στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ἀναρίθμητα πλήθη μαρτύρων θυσιάστηκαν, γιατί προτίμησαν νά θανατωθοῦν παρά ν' ἀρνηθοῦν τό Χριστό, ὅπως Τόν εἶχε ἀρνηθεῖ ὁ κορυφαῖος ἀπόστολος, τρομοκρατημένος ἀπό τὴν ἀπειλή ἑνός κοριτσιοῦ. Ὅλες τώρα οἱ χῶρες, ὅλες οἱ πόλεις, τά ἐρημικά

καί τά κατοικημένα μέρη, τόν Σταυρωμένο ὁμολογοῦν. Σ' Αὐτόν πιστεύουν οἱ βασιλιάδες κι οἱ στρατηγοί, οἱ ἄρχοντες καί οἱ ὑπατοι, οἱ δοῦλοι καί οἱ ἐλεύθεροι, οἱ ἀγράμματοι καί οἱ μορφωμένοι, οἱ βάρβαροι καί τά διάφορα ἔθνη τῶν ἀνθρώπων.

Ἄκόμα κι ὁ μικρός καί ἀσήμαντος ἐκεῖνος τάφος, πού δέχθηκε τό αἰμόφυρτο μαρτυρικό σῶμα τοῦ Κυρίου, εἶναι τιμιότερος ἀπό χίλια βασιλικά παλάτια καί σεβαστός ἀκόμα καί στούς βασιλιάδες.

Τό παράδοξο μάλιστα εἶναι, ὅτι αὐτό πού συνέβη στόν Κύριο, συνέβη καί στούς μαθητές Του. Γιατί αὐτούς πού περιφρονοῦσαν καί φυλάκιζαν, αὐτούς πού βασάνιζαν σκληρά μέ ἀναριθμητά μαρτύρια, αὐτούς ἀκριβῶς τούς ἴδιους, μετά τό θάνατό τους, τούς τιμοῦσαν περισσότερο κι ἀπό τούς βασιλιάδες.

Καί πῶς φαίνεται αὐτό; Στή Ρώμη, οἱ αὐτοκράτορες καί οἱ ὑπατοι καί οἱ στρατηγοί τά πάντα ἐγκαταλείπουν, καί τρέχουν νά προσκυνήσουν τούς τάφους τοῦ ψαρᾶ Πέτρου καί τοῦ σκηνοποιοῦ Παύλου. Στήν Κωνσταντινούπολη, αὐτοί πού φοροῦν τά στέμματα, θέλουν νά ἐνταφιαστοῦν ὄχι κοντά στούς τάφους τῶν ἀποστόλων, ἀλλά στά πρόθυρα τῶν ναῶν τους. Κι ἔτσι γίνονται οἱ βασιλιάδες θυρωροί τῶν ψαράδων! Μάλιστα δέν ντρέπονται γι' αὐτό, ἀλλά καί καυχιῶνται. Καυχιῶνται ὄχι μόνο οἱ ἴδιοι, ἀλλά καί οἱ ἀπόγονοί τους.

Ἔτσι ὅταν οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ ἦταν μόνο δώ-

δεκα καί δέν ὑπῆρχε στή σκέψη κανενός ἡ Ἐκκλησία, ὅταν ἀκόμα ἡ ἰουδαϊκή συναγωγή ἀνθοῦσε καί ἡ ἀσεβής εἰδωλολατρία κυριαρχοῦσε σ' ὀλόκληρη σχεδόν τήν οἰκουμένη, ὁ Κύριος εἶχε προφητέψει: «Πάνω σ' αὐτή τήν πέτρα (δηλαδή πάνω στήν ὁμολογία πίστεως τοῦ Πέτρου) θά οἰκοδομήσω τήν Ἐκκλησία μου, καί δέν θά τήν κατανικήσουν οἱ δυνάμεις τοῦ ἄδου» (Ματθ. 16:18).

Διαπιστώνεις τήν ἀλήθεια αὐτῆς τῆς προφητείας; Βλέπεις τήν ἐκπλήρωσή της; Σκέψου πόσο σημαντικό γεγονός εἶναι ἡ ἐξάπλωση τῆς Ἐκκλησίας σχεδόν σ' ὅλη τή γῆ μέσα σέ σύντομο χρονικό διάστημα. Σκέψου πῶς ἄλλαξε τή ζωή τόσων ἐθνῶν καί ὀδήγησε στήν πίστη τόσους λαούς, πῶς κατάργησε προγονικά ἔθιμα, πῶς ἀπελευθέρωσε ἀπό μακροχρόνιες συνήθειες, πῶς σκόρπισε σάν σκόνη τήν κυριαρχία τῆς ἡδονῆς καί τή δύναμη τῆς ἀμαρτίας, πῶς ἐξαφάνισε σάν καπνό τήν ἀκάθαρτη τσίκνα τῶν θυσιῶν, τίς εἰδωλολατρικές τελετές, τίς βδελυκτές ἐορτές, τά ξόανα, τοὺς βωμούς καί τοὺς ναοὺς, πῶς οἰκοδόμησε παντοῦ ἅγια θυσιαστήρια, στήν πατρίδα μας καί στίς χῶρες τῶν Περσῶν, τῶν Σκυθῶν, τῶν Μαύρων, τῶν Ἰνδῶν. Τί λέω; Ἀκόμα καί στά Βρεταννικά νησιά, πού βρίσκονται μακριά ἀπό τή Μεσόγειο, στόν ὠκεανό, ἀπλώθηκε ἡ Ἐκκλησία καί χτίστηκαν θυσιαστήρια.

Τό ἔργο τῆς ἀπελευθερώσεως τόσων λαῶν ἀπό μακροχρόνιες αἰσχρές συνήθειες, καθώς καί ἡ μεταβολή τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς ἀπό τόν εὐκολοστόν πολύ δύσκολο, εἶναι πράγματι θαυμαστό,

μᾶλλον ὑπερθαύμαστο. Ἀποδεικνύει θεία ἐνέργεια, ἀκόμα κι ἂν κανεῖς δέν τό εἶχε ἐμποδίσει, ἀκόμα κι ἂν ἐπικρατοῦσε εἰρήνη καί πολλοί τό εἶχαν βοηθήσει. Γιατί ἡ ἐξάπλωση τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐρχόταν σέ σύγκρουση μόνο μέ τήν ἀρχαία συνήθεια, ἀλλά καί μέ τήν ἡδονή, τόν εὐχάριστο τρόπο ζωῆς. Εἶχε δηλαδή δυό ἰσχυροῦς ἀντιπάλους, πού τυραννοῦσαν τούς ἀνθρώπους: τή συνήθεια καί τήν ἡδονή.

“Ὅσα εἶχαν παραλάβει, πολλούς αἰῶνες πρίν ἀπό τούς πατέρες, τούς παπποῦδες καί τούς ἀρχαιότερους προγόνους, ἀκόμα κι ὅσα εἶχαν παραλάβει ἀπό φιλοσόφους καί ρήτορες, ὅλ’ αὐτά συμφώνησαν νά τά περιφρονήσουν, πράγμα ἐξαιρετικά δύσκολο. Ἐπρεπε ἀκόμα νά δεχθοῦν ἕναν νέο τρόπο ζωῆς, καί μάλιστα πολύ δυσκολότερο. Γιατί ἀπομάκρυνε ἀπό τήν τρυφή καί ὀδηγοῦσε στή νηστεία. Ἀπομάκρυνε ἀπό τή φιλαργυρία καί ὀδηγοῦσε στήν ἀκτημοσύνη. Ἀπομάκρυνε ἀπό τήν ἀσέλγεια καί ὀδηγοῦσε στήν ἀγνεία. Ἀπομάκρυνε ἀπό τό θυμό καί ὀδηγοῦσε στήν πραότητα. Ἀπομάκρυνε ἀπό τό φθόνο καί ὀδηγοῦσε στή φιλία. Ἀπομάκρυνε ἀπό τήν ἄνετη κι εὐχάριστη ζωή καί ὀδηγοῦσε στή δύσκολη, τή σκληρή, τή γεμάτη θλίψεις. Καί μάλιστα ὀδηγοῦσε σ’ αὐτήν ἐκείνους, πού εἶχαν συνηθίσει στή ζωή τῶν ἀνέσεων. Γιατί δέν ἔγιναν βέβαια, χριστιανοί, ἀνθρωποι πού ζοῦσαν σ’ ἄλλους κόσμους καί δέν εἶχαν ἀμαρτωλές συνήθειες, ἀλλά ἔγιναν ἐκεῖνοι πού εἶχαν σαπίσει μέσα σ’ αὐτές καί εἶχαν γίνει πιό μαλακοί κι ἀπό τόν πηλό. Αὐτούς κάλεσε νά βαδίσουν τόν σκλη-

ρό και τραχύ δρόμο. Και τούς έπεισε νά τόν βαδίσουν!

Πόσους έπεισε; "Όχι μόνο δύο ή δέκα ή είκοσι ή έκατό, άλλ' άμέτρητους. Και μέ ποιούς τούς έπεισε; Μέ δώδεκα ανθρώπους άμόρφωτους, άκαλλιέργητους, άσημους, φτωχούς, χωρίς περιουσία, χωρίς σωματική δύναμη, χωρίς δόξα, χωρίς λαμπρή καταγωγή, χωρίς ρητορική ικανότητα. Μέ δώδεκα ανθρώπους πού ήταν ψαράδες, σκηνοποιοί, άλλόγλωσσοι. Γιατί οϋτε καν τήν ίδια γλώσσα δέν είχαν μέ τούς είδωλολάτρες. Μιλοϋσαν τήν έβραϊκή, πού ήταν πολύ διαφορετική άπ' όλες τίς άλλες γλώσσες. Μ' αυτούς λοιπόν τούς δώδεκα οικοδομήθηκε ή Έκκλησία και άπλώθηκε στά πέρατα τής οικουμένης.

Και δέν είναι μόνο τοϋτο τό θαυμαστό, αλλά και τό ότι αυτοί οί λίγοι, οί φτωχοί, οί άμόρφωτοι και περιφρονημένοι, πού βάλθηκαν ν' αλλάξουν τήν ανθρωπότητα, δέν έκαναν ανενόχλητοι τό έργο τους. Άπό παντοϋ άντιμετώπιζαν αναριθμητους πολέμους. Τούς πολεμοϋσαν σέ κάθε έθνος και σέ κάθε πόλη. Άλλά τί λέω για έθνη και πόλεις; Σέ κάθε σπίτι ξεσηκωνόταν πόλεμος εναντίον τους. Η διδασκαλία τους χώριζε πολλές φορές τό παιδί άπό τόν πατέρα, τή νύφη άπό τήν πεθερά, τόν ένα αδελφό άπό τόν άλλο, τό δοϋλο άπό τόν αφέντη, τόν υπήκοο άπό τόν άρχοντα, τόν άνδρα άπό τή γυναίκα και τή γυναίκα άπό τόν άνδρα. Στην κάθε οικογένεια δέν πίστευαν όλοι ταυτόχρονα, κι έτσι οί χριστιανοί υπέμεναν καθημερινές διαμάχες, άκατάπαυστες έχθρότητες, μύριους θανάτους.

Σάν κοινούς αντιπάλους καί ἐχθρούς ὅλοι τούς πολεμοῦσαν. Τούς καταδίωκαν οἱ βασιλιάδες, οἱ ἄρχοντες, οἱ ὑπήκοοι, οἱ ἐλεύθεροι, οἱ δοῦλοι, οἱ ὄχλοι, οἱ πόλεις. Καί δέν καταδίωκαν μόνο τούς ἴδιους, ἀλλά – πράγμα φοβερό – καταδίωκαν ἀκόμα καί τούς νεόφυτους κατηχούμενους, ἐκείνους δηλαδή πού μόλις εἶχαν πιστέψει.

Προξενοῦσε φρίκη καί ὀργή στούς εἰδωλολάτρες ἢ σκέψη νά ἐγκαταλείψουν τούς βωμούς, νά περιφρονήσουν τίς θυσίες, πού ὅλοι οἱ πατέρες καί οἱ πρόγονοί τους τελοῦσαν, καί νά πιστέψουν στόν Κύριο. Νά πιστέψουν σ' Αὐτόν πού ἔλαβε ἀνθρώπινη σάρκα ἀπό τήν Παρθένο Μαρία, πού δικάστηκε ἀπό τόν Πιλάτο, πού ἔπαθε ἀναρίθμητα δεινά κι ἐξευτελισμούς, πού ὑπέμεινε τόν ἀτιμωτικό θάνατο, πού ἐνταφιάστηκε καί ἀναστήθηκε.

Τό παράδοξο μάλιστα εἶναι, ὅτι, ἐνῶ τά πάθη τοῦ Κυρίου ἦταν ἀναμφισβήτητα – πολλοί εἶχαν δεῖ τίς μαστιγώσεις, τά χτυπήματα, τά φτυσίματα, τά ραπίσματα, τό σταυρό, τούς χλευασμούς, τόν τάφο-, δέν συνέβαινε τό ἴδιο καί μέ τήν ἀνάσταση. Ὁ Κύριος, μετὰ ἀπό τήν ἀνάστασή Του, ἐμφανίστηκε μόνο σέ μαθητές. Παρά τό γεγονός αὐτό, μιλοῦσαν γιά τήν ἀνάσταση καί ἔπειθαν τούς λαούς καί οἰκοδομοῦσαν τήν Ἐκκλησία. Πῶς; Μέ ποιόν τρόπο; Μέ τή δύναμη τοῦ Κυρίου, πού τούς ἔστειλε νά κηρύξουν τό εὐαγγέλιό Του στά ἔθνη. Αὐτός ἦταν πού τούς ἄνοιξε τό δρόμο. Αὐτός διευκόλυνε τό δύσκολο ἔργο τους. Ἄν δέν τούς βοηθοῦσε ἡ θεία δύναμη, οὔτε κἀν θ' ἄρχιζε ἡ διάδοση τοῦ χριστιανισμοῦ.

Γιατί ἐνῶ οἱ τύραννοι ὀπλίζονταν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες πρότειναν τὰ ὄπλα τους, ἐνῶ οἱ ὄχλοι μαίνονταν σάν ἀγριεμένη φωτιά, ἐνῶ ἡ κακή συνήθεια ἀντιπαρατασσόταν, ἐνῶ ρήτορες, σοφιστές, πλούσιοι, ἰδιῶτες καί ἄρχοντες ξεσηκώνονταν, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, πῶς ἰσχυρός κι ἀπό φλόγα, ἔκανε στάχτη τ' ἀγκάθια, καθάρισε τούς ἀγρούς κι ἔσπειρε τὸ λόγο τοῦ κηρύγματος. Ἄλλοι ἀπὸ τούς πιστοὺς ρίχνονταν στὶς φυλακές, ἄλλοι ἐξορίζονταν, ἄλλων οἱ περιουσίες δημεύονταν, ἄλλοι φονεύονταν, ἄλλοι διαμελίζονταν. Καί μολονότι οἱ χριστιανοὶ ἀντιμετωπίζονταν σάν κοινοὶ ἐγκληματίες, ὑπομένοντας κάθε εἶδος τιμωρίας, ἀτιμώσεως καί διωγμοῦ, ὅλο καί περισσότεροι ἔρχονταν στὴν Ἐκκλησία. Μάλιστα, ὄχι μόνο δέν ἀποθαρρύνονταν οἱ νέοι πιστοὶ ἀπὸ τὰ βασανιστήρια πού ἔβλεπαν νὰ ὑπομένουν οἱ παλαιότεροι, ἀλλὰ γίνονταν προθυμότεροι! Μόνοι τους ἔτρεχαν, ἀβίαστα, εὐγνωμονώντας τούς βασανιστές τους. Γίνονταν θερμότεροι στὴν πίστη, βλέποντας τούς χειμάρρους τῶν αἱμάτων τῶν πιστῶν.

Εἶδες τὴν ἀσύγκριτη δύναμη Ἐκείνου πού ἔκανε ὅλ' αὐτὰ τὰ θαύματα; Πῶς εἶναι δυνατό νὰ μὴ λυπᾶται κανεὶς, ὑποφέροντας τέτοια φρικτὰ μαρτύρια; Ὅμως αὐτοὶ χαίρονταν, σκιρτοῦσαν! Αὐτὸ ὁμολογεῖ, σάν παράδειγμα, ὁ ἅγιος εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, πῶς ἔγινε καί μέ τούς ἀποστόλους, τότε πού «ἔφυγαν ἀπὸ τὸ συνέδριο χαρούμενοι, γιατί ἀξιώθηκαν νὰ κακοποιηθοῦν γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ» (Πράξ. 5:41).

Κι ἐνῶ οὐτ' ἓνα τοῖχο δέν μπορεῖ νά χτίσει κανεῖς μέ πέτρες καί ἀσβέστη ὅταν καταδιώκεται, οἱ ἀπόστολοι ἔχτιζαν τήν Ἐκκλησία σ' ὅλη τήν οἰκουμένη, ὑποφέροντας διωγμούς, φυλακίσεις, ἐξορίες καί μαρτυρικούς θανάτους. Καί δέν τήν ἔχτιζαν μέ πέτρες, ἀλλά μέ ψυχές, πράγμα πολύ δυσκολότερο. Γιατί δέν εἶναι τό ἴδιο νά χτίζεις ἓνα τοῖχο μέ τό νά πείθεις διεφθαρμένες ψυχές ν' ἀλλάζουν τρόπο ζωῆς, νά ἐγκαταλείπουν τή δαιμονική μανία τους καί ν' ἀκολουθοῦν τή ζωὴ τῆς ἀρετῆς.

Τό κατόρθωσαν ὅμως αὐτό, γιατί εἶχαν μαζί τους τήν ἀκαταμάχητη δύναμη τοῦ Κυρίου, πού εἶχε προφητέψει: «Θά οἰκοδομήσω τήν Ἐκκλησία μου, καί δέν θά τήν κατανικήσουν οἱ δυνάμεις τοῦ ἄδη» (Ματθ. 16:18).

Συλλογίσου πόσοι τύραννοι πολέμησαν τήν Ἐκκλησία καί πόσους φοβερούς διωγμούς ξεσήκωσαν ἐναντίον της... Ὁ Αὐγουστος, ὁ Τιβέριος, ὁ Γάιος, ὁ Νέρων, ὁ Βεσπασιανός, ὁ Τίτος καί οἱ διάδοχοί τους μέχρι τόν Μέγα Κωνσταντῖνο, ἦταν ὅλοι εἰδωλολάτρες. Καί ὅλοι-ἄλλος ἡπιότερα, ἄλλος σκληρότερα- πολεμοῦσαν τήν Ἐκκλησία. Τήν πολεμοῦσαν ὅλοι. Κι ἂν μερικοί δέν ξεσήκωναν οἱ ἴδιοι διωγμούς, ὅμως ἡ προσήλωσή τους στήν εἰδωλολατρία ὑποκινοῦσε στόν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας ὅσους ἤθελαν νά τούς κολακέψουν.

Παρ' ὅλα αὐτά, τά κακόβουλα σχέδια καί οἱ ἐπιθέσεις τῶν εἰδωλολατρῶν διαλύθηκαν σάν ἱστοί ἀράχνης, σκορπίστηκαν σάν σκόνη, ἐξαφανίστηκαν σάν καπνός. Ἀλλά καί ὅσα σχεδιά-

ζαν έναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἔγιναν ἀφορμή νά προκύψει μεγάλη ὠφέλεια στούς χριστιανούς. Γιατί δημιούργησαν τίς χορείες τῶν μαρτύρων, πού ἀποτελοῦν τό θησαυρό, τούς στύλους, τούς πύργους τῆς Ἐκκλησίας.

Βλέπεις λοιπόν τή θαυμαστή ἐκπλήρωση τῆς προφητείας; Πραγματικά, «οἱ δυνάμεις τοῦ ἄδη δέν θά τήν κατανικήσουν». Ἀπό τά παρελθόντα ὄμως, πίστευε καί γιά τά μέλλοντα. Καί στό μέλλον κανεῖς δέν θά μπορέσει νά νικήσει τήν Ἐκκλησία. Γιατί ἄν δέν κατόρθωσαν νά τή συντρίψουν ὅταν ἀριθμοῦσε λίγα μέλη, ὅταν ἡ διδασκαλία της φαινόταν καινούργια καί παράξενη, ὅταν τόσοι φοβεροί πόλεμοι καί τόσοι πολλοί διωγμοί ἀπό παντοῦ ξεσηκώνονταν έναντίον της, πολύ περισσότερο δέν θά μπορέσουν νά τή βλάψουν τώρα, πού κυριάρχησε σ' ὅλη τήν οἰκουμένη, πού κυρίεψε ὅλα τά ἔθνη καί πού ἐξαφάνισε τούς βωμούς καί τά εἰδωλα, τίς γιορτές καί τίς τελετές, τόν καπνό καί τήν τσίκνα τῶν αἰσχυρῶν θυσιῶν.

Πῶς πέτυχαν οἱ ἀπόστολοι ἕνα τόσο μεγάλο, ἕνα τόσο σπουδαῖο κατόρθωμα, ἔπειτα ἀπό τόσα ἐμπόδια; Ἀσφαλῶς μέ τή θεϊκή καί ἀκαταμάχητη δύναμη Ἐκείνου, πού προφήτεψε τή δημιουργία καί τό θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό κανεῖς δέν μπορεῖ νά τό ἀρνηθεῖ, ἐκτός κι ἄν εἶναι ἀνόητος καί ἐντελῶς ἀνίκανος νά σκέφτεται.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ